

Tuinvogeltelling

Gerard Ouweneel

De organisatoren van de Nationale Wintervogeltelling hebben het geweten. Na afloop van winter 2003-'04 kregen ze stapels ingevulde telformulieren te verstouwen. En dan nog de deelnemers die hun tellingen digitaal doorgaven! Desondanks ziet het ernaar uit dat de tuinvogeltelling een blijvertje zal zijn. Prima, niet? Winter 2003-'04 kwam als nummer één de Koolmees uit de bus. De Merel kwam als tweede. Huismus en Spreeuw, voor velen geheide tuinsorten, schopten het niet verder dan de vierde respectievelijk negende plaats. Als spelregel gold dat de deelnemers één keer per dag exact vijf minuten de in de tuin aanwezige vogels zouden tellen, qua soort en aantal. Waarom het woord 'exact' niet toevallig in het reglement stond, zal ik pogen te verklaren.

Voor vijfenzestigplussers bleek de koffietijd ideaal om die vijf minuten tuinvogelen uit te voeren. Voorzien van het bestaan aangename makende spijs en drank alsmede de Audubon-kijker, namen rond elf uur 's ochtends mijn vrouw en ik plaats achter de glazen pui. Stellig was ik niet de enige ochtendkoffie-tuinvogelaar, maar dit terzijde. Ook terzijde ging het verwijt van Els dat ik mij via de producten van de nijvere tuinvogelvoedingsindustrie, schuldig maakte aan oneerbare omkooppraktijken. Want pinda's en wat dies meer zij offeren wij altijd al. En rond elf uur is het effect van de obligate zonsopkomstvoeding weggebeld, nietwaar? Omdat vijf minuten gauw voorbij zijn, ging aan het aanvangstijdstip een zorgvuldig wikken en wegen vooraf. Maar desondanks bleek de tweede ochtend al zonneklaar dat de leuke soorten juist vóór of na de uiteindelijk verkozen vijf minuten plachten te arriveren. Daarom was het verleidelijk de telperiode te laten ingaan op het tijdstip dat zich een Winterkoning, Goudhaantje of Grote Bonte Specht aandiende. En

ook om bij een na sluitingstijd tevoorschijn komende Keep, nog even met de genade mee te laten werken. Neen, de samenstellers van het tuinvogelreglement hadden de verlokkingen waaraan de deelnemers komen te staan juist voorzien. Vandaar dat woord 'exact!'

De tuinvogelhappening leidde nog tot een ander divertissement, waarvan ik met u met enige schroom deelgenoot maak. De eerste ochtend al signaleerde Els verwijtend: 'moet je die mannerle tekeer zien gaan. Net zo'n bedrijfstopman die alleen maar uit is op nog méér! Als die als jouw algemeenste tuinvogel uit de bus komt, dan ziet het er voor de vogelsamenleving óók slecht uit...!' Ze doelde op onze eigen tuinmerel die uitsluitend bezig was andere vogels te verjagen van het met zorg uitgestalde vogelvoer. Aan zelf consumeren kwam hij niet toe. En dat 'óók' sloeg op de tekorten waaraan naar mening van Els onze samenleving mank gaat. Deze constatering deed het traditionele ochtendkoffiekwartiertje sterk in tijdsduur uitdijen. Want binnen een paar minuten gingen beschouwingen over tafel over de overeenkomsten tussen de Nederlandse samenleving en die van een tuinvogelgemeenschap. Eensgezindheid over de in kleurrijk tenue gestoken mezen: discogangers, ondanks de dagelijkse charges van de wijkspierwer onbekommerd genietend van hun bestaan, gepavoiseerd door vetbolletjes en pinda's. In de luidruchtige en nadrukkelijk aanwezige troep Spreeuwen vonden wij elkaar ook wel: een cohort op het Malieveld protesterende vakbondsleden. Maar bij de in ons wijkje dominant aanwezige Ekster en Gaaien raakten de meningen al verder uit elkaar. Toegegeven, sinds het spoorloos verdwijnen van een nest Grauwe Vliegenvangers staat Els achterdochtig tegenover die soorten. Ze rangschikte ze dan ook in de categorie van

onbetrouwbare schuinsmarcheerders, van patsers. Dat ging mij te ver, ook al omdat beide een zodanig boeiend gedrag laten zien. De trots van mijn tuinvogeltelling was het troepje Ringmussen, dat zich dagelijks te goed deed aan het ruimhartig uitgeserveerde zaadmengsel. Hierop dromden ze samen, met een zorgelijke houding van: 'wat zal deze dag weer voor misère brengen?' Die zorg gold waarschijnlijk de felle mansperwer, die er ten minste eentje te grazen nam en ertoe bijdroeg dat een tweede sneuvelde als raamslachtoffer, helaas! Ook onenigheid over de Vinken. Mij deden ze denken aan hautain rondtrippelende feministen, met een mime van blijf-van-mijn-lijf. Bij Els kwam iets heel anders, voor Vinken veel aardigers, uit de bus. Ben

ik al te ver gegaan? Nu nog eentje. Benoem zelf maar met uw partner Roodborst, Winterkoning, Turkse Tortel, Huismus en Sperwer. Maar onze laatste wil ik u niet onthouden: de Heggenmus, die opvalt door zijn onopvallendheid: in verenkleed, gedrag, verbaal, in alles. Maar die desondanks deksels goed aan de kost weet te komen. Ik maakte een vergelijking met ons confessionele volksdeel. Maar toen kwamen de wat bizarre relatiepatronen van de Heggenmus ter sprake. Enfin, verder ga ik niet. Ik hoop dat Vogelbescherming en Sovon doorgaan met de Tuinvogel Top 50. Doe mee. Maar alsjeblieft geen declaraties aan mijn adres indien deelname leidt tot relatieproblemen tussen u en uw ook deelnemende partner.